

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Molbech, Christian (1811-12-08)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Molbech, Christian (1811-12-08)", i *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 69. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991704-000-shoot-L0019917040000030.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Molbech.*

Kiære Grundtvig!

Ikke med Uret kan Du bebreide mig en vidt dreven Forsømmelighed i at skrive Dig til. Jeg erkiender, at kun venlig Overbærelse kan undskylde den. Af Dit Brev, der heel igiemem aander et kiærligt, deeltagende Sind, tør jeg haabe denne, og for dette Brev takker jeg Dig ret hjertelig. At tale meget om Aarsagerne til min Taushed, nytter ikke stort. Jeg selv kan ikke undskylde den; og dog forudseer jeg, at jeg, i det mindste i lang Tid, ikke vil blive flittigere til at skrive. Kan det bidrage noget til Formildelse af min Brøde, at jeg i Vinter, i egentlig Forstand, neppe har et Øieblik for mig selv og mine kiæreste Venner — at jeg med Guds Hielp i 6 Maaneder tilendcbringer et Arbeide, hvorpaa jeg ellers, endog ikke uden Flittighed, kunde have anvendt 2 Aar: saa lad ogsaa dette tale for mig i dit Hierte. Dog føler jeg, at ogsaa denne Grund er heel svag, og at ingen virker stærkere, end min Ulyst til at skrive Breve. Sandelig ei til min Undskyldning, vil jeg anføre, at Feldborg, et Menneske, jeg holder meget af, ikke næsten i et heelt Aar har faaet Brev fra mig.

Hvad nu Din vennekærlige Skrivelse angaaer, da vil jeg forsikke Dig, uden at troe, Du behøvede saadan Forsikkring, at den har været mig kiær at læse. Jeg har stedses. 70troet om Dig, at Du var min sande Ven; ogsaa dette Brev har stadfæstet min Tro. At besvare dets Indhold som jeg vilde og kunde, lader sig ei gjøre; dertil kunde behøves nogle Dage og nogle Ark Papir. Jeg haaber dog i Sorøe, hvorhen jeg reiser efter Juul, at finde en Time, skikket til at besvare en og anden Deel i Dit Brev. Her blot et Par Ord, der slet ikke kunne blive egentligt Svar, da jeg ikke en Gang har Dit Brev hos mig. Hvad Du selv synes at erkiende, har jeg næsten altid følt: jeg har baaret og bærer et oprigtigt Venskab til Dig, men Du har stedse været mere for min Aand, end for mit Hierte, og vel har jeg mere agtet, end elsket Dig. Ikke, som om mit Hierte havde været koldt for Dig; det er den reneste Sandhed, at der gives saare faa Mennesker, for hvilke jeg har følt saameget, som for Dig; men høist forunderligt, at min deeltagende Følelse, selv naar den var smertelig, sielden var inderlig. Kiær har Du været mig, kiær er du mig — men min Kiærlighed til Dig har sin Grundspire i Agtelse; og en saadan bliver aldrig ganske inderlig. — Vilde det sømme sig for os, der vel ei ere hinandens Venskab uværdige, (skiøndt jeg ved Gud med Redelighed erkiender, at jeg, om nogen af os, heri maa vige) — at vise os for hinanden i laant eller konstlet Skikkelse? — Nei, jeg vilde før miste Dit Venskab, som det skal være min Glæde at bevare, og som jeg herefter skal være end mere stolt af. — Det er vist, kiære Grundtvig! et ret inderligt Slægtskab, og en deraf oprunden Sympathie imellem vore Hierter kan næppe finde Sted; Du, med tilvisse megen Overlegenhed i Aand og Lærdom, med Din Alvor og Strenghed, med ufravendt Higen mod et eneste Punkt — jeg, med et Sind, hvis inderste Grund er let og glad Munterhed, der kun ved Sygelighed, Uheld, Kummer og ublide Kaar er formørket, uden at tilintetgjøres; med en Dobbeltthed i min Natur, hvis saindselige Side (skiøndt ofte min Plageaand) jeg dog ei vilde bytte for følesløs Kulde; med ringere Evner, men dog med en Egenhed i mit Væsen, som jeg aldrig. 71lader mig betage; med megen Skrølighed og mangehaande Feil; men med en reen Villie og med et kiærligt Sind mod alle Mennesker; med Tro og Haab paa det evige Væsen, men med min egen Religion, og ved denne med rolig og barnlig Hengivenhed i Forsynets Styrelse — kan vel imellem vs en fuldkommen Harmonie finde Sted? — Jeg vilde det gjerne, men troer det ikke. — Dog, kiære Grundtvig! mit Hierte slaaer vgsaa for Dig med varme Slag; i dette Øieblik, da jeg vil bevise, hvorfor vi ikke saaledes kunne være Venner, som jeg ønskede det, føler jeg, at Du desuagtet er mig meget kiær. — Selv om vi, som det synes, i vor Tro, i vore Dverbeviisninger og Meninger og dissers Yttringsmaade, mere og mere skulde fiernes: vi beholde dog sikkerlig et mægtigt Foreningspunkt for vor Aand: Kiærlighed til Norden og til Historien. — Jeg troer at forudsee, vi ville blive end langt mere uenige end vi ere det, maaskee endog nødes til at yttre Afvigelsen i vore Meninger; dog aldrig skal jeg glemme, at vi ere Venner — aldrig, at Du er et af de Mennesker, jeg agter høiest — aldrig den virkelig betydningsfulde Forbindelse imellem os, og de samtidige Omstændigheder i mit Liv, hvoraf den var ledsaget — aldrig, at Du var den første, som vakte min Ungdoms henslumrede Kiærlighed til Nordens Saga — Du var den første; den anden var en Mand, som du neppe agter, som jeg baade agter og elfter, og ikke uden den smerteligste Følelse vil kunne ophøre at elske. — Altsaa, kiære Grundtvig! vi ere dog Venner, i hvor det gaaer, og mit Øuske er: gid jeg altid maa beholde Dit Venskab, og aldrig ophøre at fortjene det!

Din Kiæreste har jeg med Glæde seet; kun saare faa Ord faldt imellem os. Jeg haaber at see hende oftere. Din Tilegnelse til hende har jeg læst; uden at den, som Du vel kan vide, er heel efter mit Hoved, har jeg for det meste fundet den faare vakker, men vel lang. Om de øvrige Fragmenter, jeg har seet af Din Nytaarsgave, her intet, uden at Morten Borup er deilig, og at Din Fortales. 72lidet behagede mig. Feiler jeg i at tale saa aabenhiertet, da tilgiv! Jeg dømmar her ikke engang, men yttre blot min første Følelse. At bedømme din Saga, vil jeg vel vogte mig for.

Min Ditmarskerhistorie er næsten færdig. Efter Rimelighed vil den behage Dig [endnu] mindre, end Din Fortale behagede mig. Men, jeg havde nær sagt, det er mig ligegyldigt, om dette Arbeide behager nogen; thi jeg har havt megen Fornøielse af at udføre det, og ganske slet er det vel ikke. Hvorfor dets første Deel, eller Historien indtil 1500, ikke kunde blive lang, kan jeg en anden Gang sige Dig mange Grunde for.

De overblevne 5 Exemplarer af Din Bog skal jeg stye Schubothe. Maa jeg engang lade Seidelin betale mig tilbage, hvad jeg udlagde for et Ex. af Din Jdunna? — Det er lidet; men mine Penge ere saare faa. Det hører til mine mindre Uheld, at jeg for kort siden blev bestiaalet for et Par hundrede Rigsdaler i Klæder.

Molbech, Christian, *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*,

Dine Forældre hilser jeg med Ærefrygt og Kiærlighed. Med inderlig Glæde vil jeg altid høre, at det gaaer dem og Dig vel, og Du vil, under alle Omskiftninger, finde en deeltagende, oprigtig Ven i

Din  
C. Molbech.

Kjøbenh. den 8de Decbr. 1811.